

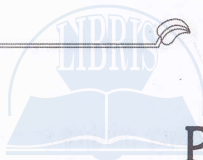
POVEȘTILE
MELE
PREFERATE
CELE MAI FRUMOASE
BASMES ALE COPILĂRIEI

CORINT JUNIOR

Cuprins

<i>Introducere</i>	6
Prințul broscoi	7
Jack și vrejul de fasole	12
Hansel și Gretel	19
Ciubotarul și piticii	25
Soldățelul de plumb	28
Frumoasa din pădurea adormită	32
Lebedele sălbatice	38
Rapunzel	46
Cenușăreasa	52
Prințesa și bobul de mazăre	58
Albă-ca-Zăpada	60
Cele douăsprezece prințese	68
Mica Sirenă	74
Cutia cu iască	81
La răsărit, unde are casa soarele, și la apus, unde locuiește luna	88
Degețica	96
Rumpelstiltskin	102
Privighetoarea	106
Croitorașul cel viteaz	111
Crăiasa Zăpezii	118

Prințul broscui

Într-o dimineață răcoroasă de primăvară, o frumoasă prințesă hoinărea prin grădina palatului, îngânând un cântecel. Nu trecu mult, și ajunse la un iaz încântător, pe malul căruia se hotărî să poposească.

Prințesa își luase cu ea jucăria preferată: o minge de aur strălucitor. O arunca fără conținere în sus și, zâmbind, o prindea înapoi.

Devenind tot mai sigură pe ea, începu să arunce mingea și mai sus ca până atunci. Dar se întâmplă că nu o mai prinse, iar mingea căzu pe pământ și se rostogoli în apă. Privind iazul, biata fată își dădu seama că era atât de adânc, încât nu putea vedea fundul apei. Iar mingea nu se zărea pe nicăieri.

– Mingea mea iubită! Aș da orice să o pot primi înapoi! se văită prințesa.

Și de cum rosti aceste cuvinte, din iaz apărură un mic broscoi care-o întrebă de ce era așa de supărată.

– Ce-ți pasă ție, broscoiule? spuse ea, cu amărăciune. Mingea mea de aur a căzut în iaz și nu o voi mai avea niciodată înapoi.

După un răgaz de gândire, broscoiul spuse:

– Dacă-mi vei promite să mă iubești pe veci și mă vei lăsa să locuiesc cu tine în palat, ți-o voi aduce de îndată. Nu va trebui decât să mă lași să mănânc din farfuria ta și să dorm pe perna ta.

Gândind că broscoiul nu va fi în stare să se țină după ea până la palat, prințesa acceptă:

– Foarte bine, pufni ea.

Broscoiul se aruncă atunci în apă și, nu peste multă vreme, se întoarce cu mingea. Înghățând-o, prințesa o rupse la fugă. Și nu se opri nici când îl auzi în spate pe broscoi amintindu-i de făgăduiala făcută.

Dar în seara următoare, pe la vremea cinei, pe treptele palatului răsunară niște lipăituri – *plici-pleasc, plici-pleasc* – și, după o bătaie în ușă, o voce subțirică prinse să cânte:

*Prințesă, deschide iute al ușii zăvor,
Iubitu-ți din pădure e nerăbdător.*

*Adu-ți aminte ce-ai promis la iaz, lângă laur,
Onoarea-ți regească este regulă de aur!*

Prințesa dăduse uitării făgăduiala făcută broscoiului. Privi vinovată spre rege.

– Ce se întâmplă, copila mea? întrebă acesta.

– Ieri, un broscoi m-a făcut să-i promit că, dacă-mi va scoate mingea din iaz, va putea locui cu mine aici.

– Și ți-a adus mingea? întrebă regele.

– Da, răspunse încet prințesa.

– Atunci, va trebui să-ți ții făgăduiala, așa cum spune broscoiul, copilă dragă! Dă-i drumul înăuntru!

Ridicându-se în silă din scaun, prințesa deschise ușa.

Plici-pleasc, plici-pleasc! Micul broscoi sări direct în farfuria ei.

Prințesa își pierdu pofta de mâncare, iar după ce broscoiul își puse burta la cale, îi ceru fetei să-l ducă în dormitorul ei. Acolo, sări pe perna fetei și căzu într-un somn adânc. În dimineața următoare, broscoiul se întoarse la iaz. Prințesa suspină ușurată, dar seara, spre groaza ei, pe treptele palatului se auzi același lipăit – *plici-pleasc, plici-pleasc!* Și după o bătaie la ușă...

Prințesă, deschide iute al ușii zăvor,

lubită-ți din pădure e nerăbdător.

Adu-ți aminte ce-ai promis la iaz, lângă laur,

Onoarea-ți regească este regulă de aur!

Și din nou, în acea seară, broscoiul măncă din farfuria ei și dormi pe perna ei, după care, odată cu zorile, se întoarse la

iaz. În cea de-a treia seară, lucrurile se petrecură exact la fel, dar când prințesa se trezi în dimineața următoare, dădu cu ochii de un prinț.

– De unde ai apărut? întrebă ea, uluită.

– Cu multă vreme în urmă, o vrăjitoare rea m-a blestemat să mă transform într-un broscoi, până când unei prințese i se va face milă de mine și mă va lăsa să mănânc din farfuria ei și să dorm trei zile la rând pe perna ei.

– Acum, că ai desfăcut blestemul, continuă prințul, aș fi fericit să accepți să-mi fii soție și să locuim împreună în castelul meu.

Deși uluită, prințesa se arată bucuroasă că regele o silise să-și țină făgăduiala făcută broscoiului. Zâmbind, acceptă:

– Da!

Căci deja se îndrăgostise de prinț, alături de care ar fi vrut să-și petreacă tot restul vieții. După nuntă, sosi și servitorul cel mai credincios al prințului, pentru a-i duce pe cei doi la castel. Prințesa își luă rămas-bun de la părintele ei, regele, știind că va putea veni oricând să-l vadă, căci până la castelul prințului nu era cale lungă. Și astfel, trăi fericită până la adânci bătrâneți, alături de prințul care odată fusese broscoi!